

Η Ματωμένη Ιστορία της Ουκρανίας

Κατηγορία: **Σύγχρονη**

09 Μαΐος 2025

Από: Αντιστράτηγο ε.α. Ιωάννη Κρασσά

«Η Ουκρανία είναι ένα τραγούδι αντοχής και ελπίδας, ένας φάρος για όλους όσους τολμούν να ονειρεύονται». Από το ποίημα "Η Φλόγα Της Ελευθερίας", αγνώστου ποιητού.

Η Μεγάλη Πεδιάδα

Η Ευρώπη ανατολικά από το Δνείπερο ποταμό μέχρι τα Ουράλια όρη αποτελεί στο σύνολό της μια απέραντη πεδιάδα. Από την αρχή της ιστορίας η ανάγκη για τροφή ανάγκαζαν τις διάφορες φυλές να μετακινούνται συνεχώς. Οι πόλεμοι για έλεγχο του εδάφους, της μοναδικής σταθεράς της ιστορίας, λειτούργησε ως αναμεικτήρας ανθρώπων, από τον οποίον προήλθαν οι σημερινοί κάτοικοι των διαφόρων περιοχών. Την 7^η χιλιετία π.Χ. οι Κιμμέριοι[7] εγκαταστάθηκαν στη περιοχή της Ουκρανίας, μετά οι Σκύθες[2] και κατόπιν άλλες φυλές. Στα τέλη του 5^{ου} αιώνα π.Χ. οι Ελληνικές πόλεις στη Ταυρική (πρώτη ονομασία της Κριμαίας) και στις χερσονήσους Κερτς και Ταμάν σχημάτισαν το Βασίλειο του Βοσπόρου. Στη συνέχεια ήρθαν οι Γότθοι[3], οι Ούννοι[4], οι Βούλγαροι, οι Μαγυάροι (Ούγγροι) και τέλος τον 4^ο αιώνα μ.Χ. οι Σλάβοι[5] εγκαταστάθηκαν μόνιμα και ίδρυσαν το Κίεβο[6] το 482 μ.Χ.

Η Κάθοδος των Βίκινγκς

Οι σκληροτράχηλοι και τολμηροί Βίκινγκς, τους οποίους οι Βυζαντινοί ονόμαζαν «Βαράγγους», αναζητούσαν ποτάμιες οδούς προς νότο. Οι Βυζαντινοί Αυτοκράτορες προσλάμβαναν τους «Βαράγγους-Βίκινγκς» στη προσωπική τους φρουρά, έναντι αδράς αμοιβής. Το 859 μ.Χ. ο Βίκινγκ πρίγκιπας Ρούρικ^[7] (830-879) του Ντόρεσταντ (Ολλανδία) ίδρυσε το Νόβγκοροντ [*Novgorod*^[8] (Νέα πόλη)], νοτίως της λίμνης Λάντογκα στην Βορειοδυτική Ρωσία. Ο διάδοχός του Πρίγκιπας Όλεγκ^[9] [855-912 (*Oleg* ή *Oleh*)] ο επονομαζόμενος Σοφός κατέλαβε το Κίεβο με σκοπό να το χρησιμοποιήσει σαν ορμητήριο για λεηλασίες, αλλά και για εμπόριο με τη Βυζαντινή αυτοκρατορία και ειδικότερα με την Κωνσταντινούπολη. Οι Σλάβοι ονόμαζαν τους Βίκινγκς «Ρως» (πιθανότατα από τη φινλανδική λέξη *Ruotsi*). Ο Όλεγκ μετέφερε τη πρωτεύουσα του πριγκιπάτου του στο Κίεβο, αντιλαμβανόμενος τη στρατηγική θέση της πόλεως. Θεωρείται ο ιδρυτής του Σλαβικού κράτους των Ρως του Κιέβου, οι οποίοι υπήρξαν οι πρόγονοι τόσο των Ουκρανών, όσο και των Ρώσων. Λόγω αυτού του γεγονότος, την 27 Φεβρουαρίου 2022, ο Πούτιν στο διάγγελμά του την παραμονή της εισβολής της Ρωσίας στην Ουκρανία ανέφερε: «Οι Ρώσοι και οι Ουκρανοί είναι

ένας λαός, ένα ενιαίο σύνολο». Οι Ρώσοι θέλουν να αγνοούν ότι στοιχείο τους συνδέει με τους σκληροτράχηλους Σκανδιναβούς.

Εκχριστιανισμός

Το 988 μ.Χ., ο Μέγας Πρίγκιπας του Κιέβου και του Νόβγκοροντ Βλαδίμηρος Α΄ ο Μέγας^[10] (915-1015), βαπτίσθηκε στη πόλη Χερσόνησο της Κριμαίας, ασπαζόμενος την Ορθόδοξο Χριστιανική πίστη. Το όνομα Βλαδίμηρος προέρχεται από το Σκανδιναβικό «Βαλανταμάρ (Valdamarr)» και σημαίνει «αυτός που εξουσιάζει το κόσμο». Στα ουκρανικά το όνομα αποδίδεται με τη λέξη Βολοντομίρ, ως εκ τούτου, ο Πούτιν (1952) και ο Ζελένσκι (1978) έχουν το ίδιο μικρό όνομα. Οι δύο λαοί διεκδικούν την αποκλειστικότητα του Βλαδίμηρου, αλλά ανήκει και στους δύο.

Οι Γλώσσες

Τα Ουκρανικά και τα Ρωσικά ανήκουν στην οικογένεια των σλαβικών γλωσσών και χρησιμοποιούν το Κυριλλικό^[77] αλφάβητο. Αυτή η ομάδα γλωσσών της κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης εμπερικλείει επίσης τα πολωνικά, τα τσεχικά και τα βουλγαρικά. Όταν κατά τον 18ο αιώνα η Ρωσία έθεσε υπό τον έλεγχο της την Ουκρανία, η Ρωσική και η Ουκρανική παρουσίαζαν σημαντικές διαφορές, τόσο στο λεξιλόγιο όσο και στην εκφορά και τη γραμματική.

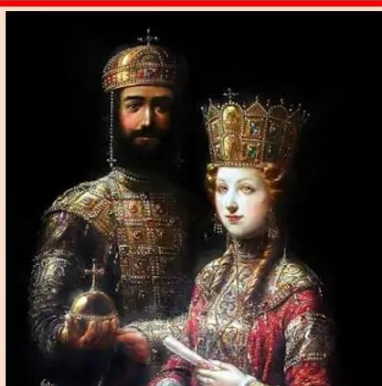
Μογγόλοι-Λιθουανοί

Από το 1237 έως το 1242, οι Μογγόλοι υπό τον Μπατού Χαν^[12] (1208-1255), κατέκτησαν το Ρωσικό κράτος του Κιέβου, το οποίο κατάτμησαν σε μικρότερες διοικητικές περιοχές, από τις οποίες ιδρύθηκαν τα σημερινά κράτη της Ρωσίας, της Ουκρανίας και της Λευκορωσίας. Το 1362 η Βόρεια Ουκρανία (μέρος της σημερινής με επίκεντρο το Κίεβο) περιήλθε υπό τη διοίκηση του Μεγάλου Δουκάτου της Λιθουανίας, ενώ η Νότια υπό τη κατοχή των Μογγόλων.

Η Ίδρυση του Ρωσικού Κράτους

Το 1480 ο Ίβαν Γ' Βασιλίεβιτς (1440-1505), ο οποίος έφερε το τίτλο του Πρίγκιπος της Μόσχας ή Μοσχοβίας όπως ονομάζονταν

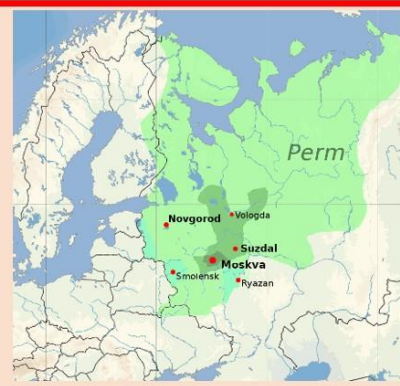
τότε, έδωξε τους Τάταρους και κατέστησε τη Μόσχα πρωτεύουσα της ηγεμονίας του· Ο Ιβάν Γ΄ νυμφεύθηκε τη Ζωή Παλαιολογίνα^[73] (1455-1503) ανιψιά του τελευταίου αυτοκράτορος του Βυζαντίου Κωνσταντίνου ΙΑ΄ Παλαιολόγου (1405-1453)· Η Ζωή μετά το γάμο άλλαξε το όνομα της σε Σοφία· Ο Ιβάν Γ΄ διεκήρυξε ότι ήταν ο νόμιμος κληρονόμος του Βυζαντίου, ονόμασε τη Αρχιεπισκοπή της Μόσχας “Τρίτη Ρώμη” ως κληρονόμος των πρωτείων του Πατριαρχείου της Κωνσταντινουπόλεως και υιοθέτησε το δικέφαλο αετό ως θυρεό του νεοσύστατου κράτους του (το 1917 το σφυροδρέπανο αντικατέστησε το δικέφαλο αετό, αλλά το 1991 τον επανάφεραν μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ενώσεως)· Με τη προτροπή της νέας συζύγου του έλαβε το τίτλο του Καίσαρος (*Caesar*), τον οποίον ελάμβαναν τα άρρενα τέκνα των Βυζαντινών αυτοκρατόρων, που στα ρωσικά αποδόθηκε ως «τσάρος»· Η γοητεία που ασκεί το «ξανθό γένος» σε μεγάλο μέρος των Ελλήνων πιθανόν να προέρχεται από τους δεσμούς που δημιούργησε με το Βυζάντιο· Στις 22 Μαρτίου του 2024 ο Πούτιν έδωσε συνέντευξη στον Αμερικανό δημοσιογράφο Τάκερ Κάρλσον (*Tucker Carlson*)· Το 30% από αυτά που ανέφερε εστιάζονταν στην ιστορία ιδρύσεως της Ρωσίας· Βλέπε: [Ολόκληρη η Συνέντευξη του Πούτιν στον Κάρλσον](#)·

Ο Ιβάν Γ΄ και η Σοφία Παλαιολογίνα

Η Σφραγίδα του Ιβάν Γ΄

Η Ρωσία επί Τσάρου Ιβάν Γ΄

Οι Πολωνοί και οι Τάταροι

Το 1516, ο Σιγισμούνδος Α΄ ο Γηραιός (1467-1548) Βασιλεύς της Πολωνίας και Μέγας Δούκας της Λιθουανίας παρεχώρησε αυτονομία στη διοικητική περιφέρεια του Κιέβου, βοηθώντας σημαντικά την οικονομία της. Το Κίεβο αναδείχθηκε στο κέντρο του Ορθοδόξου αναχώματος στην εξάπλωση της Ρωμαιοκαθολικής Πολωνικής Εκκλησίας, γεγονός που ενίσχυσε τον Ουκρανικό Εθνικισμό. Το 1569 η Ουκρανία, μετά την τυπική ένωση της Λιθουανίας με τη Πολωνία (είχε ξεκινήσει από το 1385), αποτέλεσε μέρος της Πολωνικής επικράτειας. Το 1654 ο Μπόγκνταν Χμελνίτσκι^[14] (1595-1657), ηγεμών του Κοζάκικου Χετμανάτου (Κεντρική Ουκρανία και Νότια Λευκορωσία), επιδιώκοντας τη προστασία του Τσάρου Αλεξέι Ρωμανόφ (1629-1676), με την υπογραφή της Συνθήκης του Περεγιάσλαβ, κατέστησε την Ουκρανία προτεκτοράτο της Ρωσίας. Το Μάιο του 1686 υπογράφηκε στη Μόσχα η «Συνθήκη Αένας Ειρήνης (*Eternal Peace Treaty*), με την οποία τερματίστηκε ο 37χρονος πόλεμος μεταξύ Ρωσίας και Πολωνίας. Η Συνθήκη προέβλεπε τη διαίρεση της Ουκρανίας μεταξύ των δύο χωρών. Στα τέλη του 18^{ου} αιώνα μετά τη διάλυση της Πολωνίας, η Ανατολική Ουκρανία τέθηκε υπό τη Ρωσική Αυτοκρατορία των Τσάρων, ενώ η Δυτική υπό την Αυστρο-ουγγρική των Αψβούργων. Το 1783 η Ρωσία προσάρτησε το Χανάτο της Κριμαίας.

20^{ος} Αιώνας- Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος

Το Σεπτέμβριο του 1917 ο Ρώσος Πρωθυπουργός της κυβερνήσεως του Τσάρου Πιότρ Στολίπιν [\[15\]](#) (1862-1911) δολοφονήθηκε στο Κίεβο από τον Ουκρανό αυτονομιστή Ντμίτρι Μπόγκροφ. Στις 28 Ιουλίου 1914 ξέσπασε ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος. Στις 6 Αυγούστου η Αυστροουγγαρία κήρυξε τον πόλεμο κατά της Ρωσίας. Στο στρατό του Τσάρου υπηρετούσαν περί τα 3,2 εκατομμύρια Ουκρανοί, οι οποίοι ήρθαν αντιμέτωποι με τους 300.000 συμπατριώτες του που στελέχωναν το στρατό των Αψβούργων. Ο ανατολικός πληθυσμός τείνει να είναι περισσότερο ρωσόφωνος και ορθόδοξος, ενώ τμήματα της δύσεως είναι περισσότερο ουκρανόφωνα και καθολικά. Από τις 26 έως τις 30 Αυγούστου του 1914, στη μάχη του Τάννεμπεργκ στο Ανατολικό μέτωπο (πλησίον της πόλεως Όλστιν της ΒΔ Πολωνίας), ο Στρατηγός Πάουλ Φον Χίντενμπουργκ (1847-1934), επικεφαλής της 8^{ης} Γερμανικής Στρατιάς (200.000 άνδρες, 600 πυροβόλα), συνέτριψε τη ρωσική ομάδα στρατιών (800.000 άνδρες 1,700 πυροβόλα) υπό το Στρατηγό Γιάκοφ Ζιλίνσκι. Οι Ρώσοι δεν συνήλθαν ποτέ απ' αυτή την ήττα. Την ίδια περίοδο τα Ρωσικά στρατεύματα νίκησαν τα Αυστρο-ουγγαρικά στη μάχη του

Λάμπεργκ στην Ανατολική Αυστρία· Παράλληλα στη πόλη Λβιβ ιδρύθηκε ένωση για την απελευθέρωση της Ουκρανίας και συγκροτήθηκε φιλοαυστριακό Ουκρανικό κοινοβούλιο·

Η Οκτωβριανή Επανάσταση

Την 23^η και 24^η Φεβρουαρίου 1917, μετά από αιματηρή εξέγερση ο Τσάρος Νικόλαος Β΄ (1868-1918) παραιτήθηκε του θρόνου· Πρωθυπουργός της προσωρινής κυβερνήσεως ανέλαβε ο Πρίγκιπας Γκεόργκι Λβοβ (1867-1925), τον οποίο διαδέχθηκε τον Ιούλιο του 1917 ο Αλέξανδρος Κερένσκυ (1881-1970)· Ο Καύκασος, η Κριμαία, η Ουκρανία, η Πολωνία, η Φιλανδία και η Σιβηρία, επωφελούμενες της χαώδους καταστάσεως, ανακήρυξαν την ανεξαρτησία τους από τη Ρωσική Αυτοκρατορία· Το Μάρτιο του 1917, συγκροτήθηκε στο Κίεβο το Κεντρικό Συμβούλιο (Ράντα)·

Την 25^η Οκτωβρίου του 1917, ο αρχηγός του κόμματος των Μπολσεβίκων Βλαντιμίρ Ίλιτς Λένιν (1870-1924), ανέτρεψε τη κυβέρνηση Κερένσκυ, κατήργησε το αστικό καθεστώς και εγκαθίδρυσε τη δικτατορία του προλεταριάτου· Την 6^η Φεβρουαρίου 1918, η κυβέρνηση του Λένιν υπέγραψε στη πόλη της Λευκορωσίας Μπρεστ Λιτόφσκ την ομώνυμη συνθήκη, με την οποία η Ρωσία απώλεσε το 25% των εδαφών τους στην Ευρώπη (Πολωνία, Φινλανδία, Βαλτικές Χώρες, Ουκρανία, Καύκασος), ενώ υποδουλώθηκε οικονομικά στη Γερμανία· Την 7^η Μαΐου 1918, ο Γερμανικός στρατός κατέλαβε την Ουκρανία μέχρι του ποταμού Ντόν και κυρίεψε το ρωσικό στόλο στο ναύσταθμο της Σεβαστουπόλεως·

Μετά την λήξη του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου η Ουκρανία περιήλθε στο απόλυτο χάος και την ακυβερνησία· Στρατεύματα 6 διαφορετικών προελεύσεων πολέμουςαν μεταξύ τους (Ουκρανοί, Πολωνοί, Γάλλοι της Αντάντ, Μπολσεβίκοι, Λευκοί, αναρχικοί)· Το Κίεβο άλλαξε χέρια 5 φορές εντός ενός έτους · Η επικοινωνία

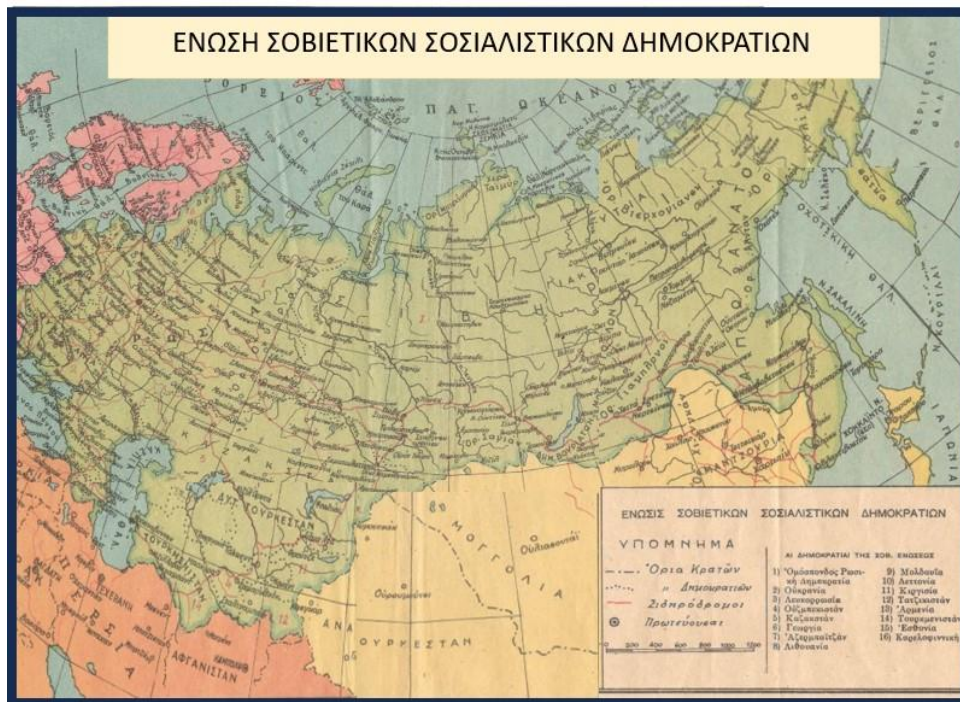
με το εξωτερικό διακόπηκε, ενώ οι κάτοικοι κατέφευγαν στην ύπαιθρο σε αναζήτηση τροφής. Το Δεκέμβριο του 1919, οι Μπολσεβίκοι κήρυξαν την ίδρυση της Ουκρανικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας (ΟΣΣΔ), καθιστώντας την δορυφόρο της Ρωσικής Σοβιετικής Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας (ΡΣΟΣΔ), στοχεύοντας στην παγίωση της πλήρους σοβιετικής εξουσίας.

Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών^[16] (ΕΣΣΔ)

Στις 29 Δεκεμβρίου 1922 η διάσκεψη των πληρεξουσίων αντιπροσώπων από τις:

- i· Ρωσική Σοβιετική Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία [*Russian Soviet Federative Socialist Republic (SFSR)*].
- ii· Υπερκαυκασιανή (Αρμενία, Γεωργία, Αζερμπαϊτζάν) Σοβιετική Ομοσπονδιακή Σοσιαλιστική Δημοκρατία [*Transcaucasian Socialist Federative Soviet Republic (TSFSR)*].
- iii· Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Ουκρανίας [*Ukrainian Soviet Socialist Republic (USSR)*].
- iv· Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Λευκορωσίας [*Byelorussian Soviet Socialist Republic (BSSR)*].

Ενέκριναν τη συνθήκη και τη διακήρυξη δημιουργίας της Ενώσεως Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, η οποία επικυρώθηκε από το 1^ο Συνέδριο των Σοβιέτ τον Ιανουάριο του 1923. Στην συνέχεια εντάχθηκαν και οι Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες Καζακστάν, Κιργιστάν, Τζατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν, Μολδαβία και οι Βαλτικές χώρες Εσθονία, Λετονία, Λιθουανία. Οι Σοβιετικοί οικοδόμησαν την κοινωνία τους πάνω σε μια ιδεολογία που είχε οραματισθεί ο Καρλ Μαρξ για τη Γερμανία και τη Βρετανία. Σήμερα η Ρωσία προσπαθεί να αναδειχθεί σε προπύργιο των παραδοσιακών αξιών έναντι της αμερικανοκρατούμενης παγκόσμιας τάξεως.

Χολοντομόρ (Ο Μεγάλος λιμός)

Την περίοδο από το 1932 έως το 1933, 3,5 έως 5 εκατομμύρια Ουκρανοί πέθαναν από αστία. Ο λιμός έμεινε στην ιστορία με την ουκρανική λέξη *Holodomor* (Χολοντόμορ) που σημαίνει «θάνατος από την πείνα». Η περίοδος του λιμού είναι επίσης γνωστή με τον όρο «Ουκρανικό Ολοκαύτωμα». Η Ουκρανία ήταν ένα από τα μεγαλύτερα κράτη παραγωγής σιτηρών στην ΕΣΣΔ και υπόκειτο σε παράλογα υψηλές ποσοστώσεις σιτηρών σε σύγκριση με την υπόλοιπη ΕΣΣΔ το 1930. Ο λιμός οφείλονταν στην οικονομική πολιτική του Ιωσήφ Στάλιν^[17] (1879-1953). Ξεκίνησε στα πλαίσια της Κολεκτιβοποίησης, που επεδίωκε τη κατάργηση της ιδιωτικής ιδιοκτησίας και τη μετατροπή των αγροτών σε υπαλλήλους του κράτους, ωστόσο στη συνέχεια εργαλειοποιήθηκε για τη καταστολή του Ουκρανικού εθνικιστικού φρονήματος.

Υποσιτισμένα παιδιά την εποχή του λιμού. Άγαλμα αφιερωμένο στα θύματα του λιμού.

Νεκροί από αστία στο Κίεβο.

Η Κριμαία

Το 1944 ο Στάλιν εκτόπισε 200·000 Τάταρους της Κριμαίας στη Σιβηρία και την Κεντρική Ασία, μετά από ψευδείς κατηγορίες για συνεργασία με τη ναζιστική Γερμανία. Το 1954 επί Νικίτα Χρουστσόφ (1894-1971), το Προεδρείο του Ανώτατου Σοβιέτ της Σοβιετικής Ενώσεως, με το αιτιολογικό «των στενών δεσμών», μετέφερε την Περιφέρεια της Κριμαίας, από τη Ρωσική στην Ουκρανική Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία.

Το Δυστύχημα του Τσερνόμπιλ

Στις 26 Απριλίου του 1986 συνέβη πυρηνικό δυστύχημα στον αντιδραστήρα αριθμό 4 του Πυρηνικού Σταθμού Παραγωγής Ενέργειας του Τσερνόμπιλ, στη πόλη Πριπιάτ (*Pripyat*) που βρίσκεται πλησίον των συνόρων με τη Λευκορωσία, αναγκάζοντας άνω των 350·000 κατοίκων να εγκαταλείψουν τη περιοχή.

Η Διάλυση της ΕΣΣΔ

Την 1^η Δεκεμβρίου 1991 διενεργήθηκε δημοψήφισμα με το ερώτημα της ανεξαρτησίας της Ουκρανίας από την ΕΣΣΔ. Στο ερώτημα «Υποστηρίζετε την Πράξη Διακήρυξης Ανεξαρτησίας της Ουκρανίας;» το 92,3 % των ψηφοφόρων ψήφισαν ΝΑΙ. Ο Λεονίντ Κραβτσούκ (1934-2022) έγινε ο πρώτος πρόεδρος της

Ουκρανίας που εκλέχθηκε άμεσα από τη λαϊκή ετυμγορία· Η χώρα ξεκίνησε την επίπονη διαδικασία μετατροπής σε δυτικού τύπου δημοκρατία· Την 24^η Δεκεμβρίου 1991 η ΕΣΣΔ διαλύθηκε και τυπικά και στην θέση της εμφανίσθηκαν 15 διαφορετικά κράτη: Ρωσική Ομοσπονδία, Ουκρανία, Λευκορωσία, Εσθονία, Λετονία· Λιθουανία, Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Καζακστάν, Κιργιστάν, Τζατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν, Γεωργία και Μολδαβία· Οι Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες της Ουκρανίας και της Λευκορωσίας είχαν ενταχθεί στον ΟΗΕ από την ίδρυσή του το 1945 και απλώς διέγραψαν το τίτλο Σοσιαλιστικές Δημοκρατίες από το όνομά τους· Η ΕΣΣΔ αντικαταστάθηκε από τη Ρωσική Ομοσπονδία· Τα υπόλοιπα κράτη αφού αναγνωρίσθηκαν εντάχθηκαν στον ΟΗΕ

Μνημόνιο της Βουδαπέστης (Παράδοση των Πυρηνικών)

Η Ουκρανία είχε κληρονομήσει περί τα 5.000 πυρηνικά όπλα, με αποτέλεσμα να είναι η τρίτη χώρα μετά από τις ΗΠΑ και τη Ρωσία σε ισχύ πυρηνικών· Την 5^η Δεκεμβρίου 1994 στη Βουδαπέστη, η Ουκρανία, η Λευκορωσία και το Καζακστάν υπέγραψαν με τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και το Ηνωμένο Βασίλειο συμφωνίες, βάσει των οποίων συμφώνησαν για την επιστροφή στη Ρωσία των πυρηνικών όπλων που ήσαν εγκατεστημένα στις επικράτειες τους, με αντάλλαγμα εγγυήσεις για την εδαφική τους ακεραιότητα· Οι τρεις συμφωνίες ενσωματώθηκαν σε μνημόνιο που ονομάσθηκε «Μνημόνιο Εγγυήσεων Ασφαλείας Βουδαπέστης (*Budapest Memorandum on Security Assurances*)»·

Η Πορτοκαλί Επανάσταση

Το Νοέμβριο του 2004, στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών ο φιλορώσος Βίκτωρ Γιανούκοβιτς [*Viktor Yanukovich (1950)*] έλαβε το 50,27%, ενώ ο φιλοδυτικός Βίκτωρ Γιουστσένκο [*Viktor Yushchenko(1954)*] το 47,37%· Οι

υποστηρικτές του Γιουστσένκο αμφισβήτησαν το αποτέλεσμα επικαλούμενοι εκτεταμένη διαφθορά, εκφοβισμό των ψηφοφόρων και εκλογική νοθεία. Η δίμηνη περίοδος των διαδηλώσεων ονομάστηκε «Πορτοκαλί Επανάστασις», από το χρώμα που είχε υιοθετήσει ο πολιτικός σχηματισμός του Γιουστσένκο. Στις 3 Δεκεμβρίου 2004 το Ανώτατο Δικαστήριο της Ουκρανίας κήρυξε άκυρα τα αποτελέσματα του δεύτερου γύρου και ζήτησε επανάληψη της ψηφοφορίας, με τον Γιουστσένκο να ανακηρύσσεται νικητής με 53%, έναντι 45% του Γιανούκοβιτς.

Η Εξέγερση του Μαϊντάν (Πλατείας), Η Επανάσταση της Αξιοπρέπειας

Στις 7 Φεβρουαρίου του 2010, ο Βίκτωρ Γιανούκοβιτς νίκησε την Γιούλια Τιμονσένκο [*Yulia Tymoshenko (1960)*] στις προεδρικές εκλογές. Η Ρωσία και η Ουκρανία σύναψαν συμφωνία τιμολόγησης φυσικού αερίου με αντάλλαγμα την παράταση της μισθώσεως μέχρι το 2042 του λιμένος της Σεβαστουπόλεως, τη διατήρηση των δύο αεροπορικών βάσεων και τη στάθμευση 25.000 ανδρών στη χερσόνησο της Κριμαίας. Το Νοέμβριο του 2013, η κυβέρνηση Γιανούκοβιτς διέκοψε τις συνομιλίες

συνδέσεως με την ΕΕ και επέλεξε την οικονομική επανασύνδεση με τη Μόσχα, πυροδοτώντας μαζικές διαδηλώσεις στο Κίεβο· Ο Πούτιν κατηγόρησε τη Δύση για την υποκίνηση των διαδηλωτών· Το 2014 οι συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας που επικεντρώθηκαν κυρίως στη πλατεία Μαϊντάν^[18] του Κιέβου έγιναν εξαιρετικά βίαιες· Οι δυνάμεις ασφαλείας και ρωσόφιλοι παρακρατικοί δολοφόνησαν περισσότερους από 100 πολίτες, που αργότερα ονομάστηκαν τιμητικά ως «*Nebesna Sotnya* (Ουράνιοι Εκατό)»· Τον Φεβρουάριο, το κοινοβούλιο ψήφισε την απομάκρυνση του Γιανούκοβιτς, ο οποίος κατέφυγε στη Ρωσία·

Η Προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία

Το Μάρτιο του 2014, ο Πρόεδρος της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν, απέστειλε στρατεύματα στη Κριμαία με το αιτιολογικό προστασίας του εκεί ρωσικού πληθυσμού· Τις επόμενες ημέρες Ρώσοι στρατιώτες χωρίς διακριτικά, τους οποίους ονόμασαν «μικρούς πράσινους άντρες», ύψωσαν τη Ρωσική σημαία στο κοινοβούλιο της Κριμαίας στη Συμφερούπολη και εγκατέστησαν τον Σεργκέι Ακσιόνοφ [*Sergey Aksyonov (1973-)*], τον αρχηγό του Ρωσικού Κόμματος Ενότητας της Κριμαίας, που είχε λάβει 5% στις εκλογές

του 2010, νέο πρωθυπουργό της Κριμαίας· Με τη Ρωσία και την Ουκρανία να βρίσκονται σε «κατάσταση πολεμικής ετοιμότητας», οι βουλευτές της Κριμαίας ψήφισαν «ομόφωνα» την απόσχιση της Κριμαίας από την Ουκρανία και την ένταξή της στη Ρωσική Ομοσπονδία· Στις 16 Μαρτίου διεξήχθη δημοψήφισμα όπου οι ψηφοφόροι με 97%, αποφάσισαν για την ένωση της Κριμαίας με τη Ρωσία· Δύο ημέρες μετά ο Πούτιν υπέγραψε τη συνθήκη ενσωματώσεως· Στις 17 Μαΐου φιλορώσοι αυτονομιστές μετά από παράνομα δημοψηφίσματα κήρυξαν αυτονομία των επαρχιών Ντονέσκ και Λουχάνσκ της Ουκρανίας· Στις εκλογές του Μαΐου 2014, ο επιτυχημένος φιλοδυτικός επιχειρηματίας Πετρό Ποροσένκο[19] [*Petro Porosenko (1965)*], εκλέχθηκε 5ος Πρόεδρος της Ουκρανίας·

Οι Πρόεδροι της Ουκρανικής Δημοκρατίας από το 1991 μέχρι σήμερα.

1ος Λεονίντ Κραβτσούκ
Δεκ 1991-Ιουλ 1994

2ος Λεονίντ Κούτσμα
Ιουλ 1994- Ιαν 2005.

3ος Βίκτωρ Γιουστσένκο
Ιαν 2005- Φεβ 2010.

4ος Βίκτωρ Γιανούκοβιτς
Φεβ 2010-Φεβ 2014

5ος Πέτρο Ποροσένκο
Ιουν. 2014- Μάιος 2019.

6ος Βολοντίμυρ Ζελένσκι
Μάιος 2019-σήμερα

Η Συμφωνία Μινσκ II και η Εκλογή Ζελένσκι

Στις 12 Φεβρουαρίου 2015, στο Μίνσκ της Λευκορωσίας, ο Πρόεδρος της Λευκορωσίας Αλεξάντερ Λουκασένκο[20] (1954-), ο Πρόεδρος της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν, η Καγκελάρια της Γερμανίας Αγγέλα Μέρκελ[21], ο Πρόεδρος της Γαλλίας Φρανσουά Ολάντ[22] (1954) και ο πρόεδρος της Ουκρανίας Πέτρο Ποροσένκο· συμφώνησαν σε ένα ειρηνευτικό σχέδιο 12 σημείων (με την ονομασία Μινσκ II) που πρότεινε, μεταξύ άλλων, την παύση των εχθροπραξιών, την απόσυρση των βαρέων όπλων, την

απελευθέρωση κρατουμένων και την απομάκρυνση ξένων στρατευμάτων από το ουκρανικό έδαφος. Μέχρι το τέλος του έτους οι συχνές παραβιάσεις της εκεχειρίας είχαν κόστος πλέον των 9·000 νεκρών και 20·000 τραυματιών. Την 27^η Απριλίου 2019, στο δεύτερο γύρο των προεδρικών εκλογών ο ηθοποιός Βολοντίμιρ Ζελένσκι [Volodimir Zelenski (1978)] υπερίσχυσε του Ποροσένκο λαμβάνοντας το 73% των ψήφων, αναδεικνυόμενος ως ο 6^{ος} Πρόεδρος της Ουκρανίας.

Αλεξ. Λουκασένκο, Βλ. Πούτιν, Αγγέλα Μέρκελ, Φρ. Ολάντ, Πέτρο Ποροσένκο.

Η Ρωσική Εισβολή

Την 24^η Φεβρουαρίου 2022, ο Πούτιν ανήγγειλε την έναρξη της «Ειδικής Στρατιωτικής Επιχειρήσεως» κατά της Ουκρανίας. Ο Πούτιν δικαιολόγησε την εισβολή κατά της Ουκρανίας επικαλούμενος:

- i· Την προστασία των ρωσόφωνων πολιτών των επαρχιών Ντονέτσκ και Λουχάνσκ, την ανεξαρτησία των οποίων είχε αναγνωρίσει από την 27^η Φεβρουαρίου 2022.
- ii· Την αποναζιστικοποίηση της Ουκρανίας από την εθνικιστική ηγεσία της.
- iii· Την απαγόρευση ένταξης της Ουκρανίας στο NATO και την αποστρατικοποίηση της προκειμένου να προστατεύσει την Ρωσία.

Η Ανάλυση της Ρωσικής Επιθετικότητας

Η Ρωσία είναι μια χώρα που εκτείνεται σε 11 ζώνες ώρας, από την Βαλτική θάλασσα μέχρι το Βερίγγειο πορθμό. Μέχρι το 1867 περιελάμβανε και την Αλάσκα, καταλαμβάνοντας το ήμισυ της υδρογείου. Τότε ο Τσάρος Αλέξανδρος Β' (1818-1881) την πούλησε στις ΗΠΑ έναντι 7,2 εκατομμυρίων δολαρίων, αγνοώντας ότι κάτω από τους πάγους κρύβεται μαύρος χρυσός. Ο Ρώσος φιλόσοφος Σεργκέι Νικόλσκι (1905-2012), περιέγραψε επιτυχημένα τη τάση συνεχούς εξαπλώσεως των Ρώσων: «Από την πτώση του Βυζαντίου μέχρι σήμερα, η πιο σημαντική ιδέα για τους Ρώσους είναι η ιδέα της αυτοκρατορίας και το γεγονός ότι είναι ένα αυτοκρατορικό έθνος. Πάντα γνωρίζαμε ότι ζούμε σε μια χώρα της οποίας η ιστορία είναι μια αδιάσπαστη αλυσίδα εδαφικής επέκτασης, κατάκτησης, προσάρτησης, άμυνας, προσωρινών απωλειών και νέων κατακτήσεων. Η ιδέα της αυτοκρατορίας ήταν ένα από τα πιο πολύτιμα στις ιδεολογικές μας αποσκευές και αυτή είναι που διακηρύσσουμε σε άλλα έθνη. Μέσω αυτής εκπλήσσουμε, ενθουσιάζουμε ή τρελαίνουμε τον υπόλοιπο κόσμο».

Οι Μέχρι τώρα Συνέπειες του Πολέμου

- Ανθρώπινες Απώλειες· Από την έναρξη της εισβολής 22 Φεβρουαρίου 2022 (3χρονια και 4 μήνες), κατ' εκτίμηση από διάφορες πηγές·
- Ρωσία· Στρατιωτικοί: 80-100·000 νεκροί, 300-380·000 τραυματίες
- Πολίτες: 650 νεκροί
- Ουκρανία· Στρατιωτικοί: 70-100·000 νεκροί και 300-400·000 τραυματίες·
- Πολίτες: 13·000 νεκροί, 31·000 τραυματίες·
- Πρόσφυγες· Σύμφωνα με την Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (UNHCR), ο πόλεμος έχει οδηγήσει στη δεύτερη μεγαλύτερη κρίση εκτοπισμού στον κόσμο· Μέχρι στιγμής, 6,3 εκατομμύρια Ουκρανοί έχουν καταφύγει στην Ευρώπη, ενώ 6,6 εκατομμύρια άνθρωποι είναι εκτοπισμένοι εντός της χώρας·
- Οικονομία· Σύμφωνα με την Παγκόσμια Τράπεζα και το Υπουργείο Αγροτικής Πολιτικής και Τροφίμων της Ουκρανίας, το ακαθάριστο εγχώριο προϊόν (ΑΕΠ) της χώρας μειώθηκε κατά 35% από το 2022· Περίπου το 60% του πληθυσμού ζει πλέον στο όριο της φτώχειας· Οι επιθέσεις της Ρωσίας έχουν καταστρέψει ουκρανικές υποδομές αξίας περίπου 130 δισεκατομμυρίων ευρώ (139 δισεκατομμύρια δολάρια)·

Βλέπε σχετικά άρθρα: [Απολογισμός Έξι Μηνών Ρωσο-Ουκρανικού Πολέμου](#), [Το Πρώτο Έτος του Ρωσο-ουκρανικού Πολέμου](#)· [2 Χρόνια Ρωσο-ουκρανικού Πολέμου](#)·

Διαπιστώσεις- Συμπεράσματα

Κατά την διάρκεια του 20^{ου} αιώνας η Ουκρανία μάτωσε κατ' επανάληψη κατά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, την επανάσταση των

Μπολσεβίκων, την Σταλινική διακυβέρνηση, αλλά και κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο·

Όσοι αμφισβητούν την νομιμότητα της κρατικής υποστάσεως της Ουκρανίας, θα πρέπει να κάνουν το ίδιο και για τα τις υπόλοιπες 14 δημοκρατίες που προέκυψαν μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ το 1991·

Η Ρωσία δεσμεύτηκε με το Μνημόνιο της Βουδαπέστης να σεβαστεί την εδαφική ακεραιότητα της Ουκρανίας, το οποίο δεν έπραξε·

Οι κάτοικοι στην ανατολική Ουκρανία έχουν ισχυρότερους δεσμούς με τη Ρωσία διότι τέθηκαν υπό ρωσική κυριαρχία πολύ νωρίτερα· Αντίθετα η Δυτική Ουκρανία, πέρασε αιώνες υπό τον εναλλασσόμενο έλεγχο ευρωπαϊκών δυνάμεων όπως η Πολωνία και η Αυστρο-ουγγρική Αυτοκρατορία, με αποτέλεσμα οι Ουκρανοί της δύσεως να υποστηρίζουν πολιτικούς με δυτικές τάσεις·

Η άψογη εικόνα των στρατιωτικών σχηματισμών στις παρελάσεις στη Μόσχα, στο Πεκίνο και στην Πιονγιάνγκ είναι ενδεικτική της επιθυμίας των ηγετών αυτών των χωρών να έχουν τον απόλυτο έλεγχο των πάντων·

Την 9^η Μαΐου 2025 στη Μόσχα, ο Πρόεδρος Πούτιν στην ομιλία του για την 80^η επέτειο της νίκης επί του ναζισμού, αναφερόμενος στον πόλεμο κατά της Ουκρανίας, επεσήμανε ότι «η αλήθεια και το δίκαιο είναι με το μέρος μας»· Το ίδιο υποστήριζαν ο Τζένκινς Χαν, ο Αννίβας και ο Αλάριχος, όταν οι ορδές των Μογγόλων, των Ούννων και των Βησιγότθων σάρωναν την Ευρώπη· Επιβεβαίωσαν «την αλήθεια του δικαίου της ισχύος»·

Δεν είναι δυνατόν να επιβάλλεις σ' ένα λαό το πως πρέπει να αισθάνεται. Μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ, οι Ουκρανοί αισθάνθηκαν την πραγματική ελευθερία των Δυτικο-ευρωπαϊκών δημοκρατιών. Ο αριθμός των νεκρών Ουκρανών μετά από 3 χρόνια και 4 μήνες πολέμου δείχνει την αποφασιστικότητά τους να την υπερασπισθούν.

Ο Ουκρανικός Εθνικός ύμνος είναι αφιερωμένος στην ελευθερία και στον αγώνα για την απόκτησή της. Η δεύτερη στροφή του αναφέρει:

«Δεν θα χαριστούμε ούτε την ψυχή, ούτε το σώμα μας για να αποκτήσουμε την ελευθερία

Και θα αποδείξουμε ότι εμείς οι αδελφοί είμαστε συγγενείς των Κοζάκων».

Αντιστράτηγος ε.α. Ιωάννης Κρασσάς

Μάιος 2025

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- I. Νεώτερον Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό Ηλίου, Αθήνα 1948.*
- II. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ 20^{ου} ΑΙΩΝΟΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΧΡΥΣΟΣ ΤΥΠΟΣ, Αθήνα 1968.*
- III. ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ, ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α.Ε, Αθήνα 1977.*
- IV. Εγκυκλοπαίδεια ΠΑΠΥΡΟΣ LAROUSSE BRITTANICA, Εκδοτικός οίκος ΠΑΠΥΡΟΣ, Αθήνα 2007.*
- V. Ηλεκτρονικές Σελίδες Ελληνικών και Διεθνών Ειδησεογραφικών Πρακτορείων.*

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Οι Κιμμέριοι εγκαταστάθηκαν στη Κριμαία και στις περιοχές γύρω από την Αζοφική Θάλασσα τον 8^ο και 7^ο αιώνα π.Χ. και έδωσαν το όνομά τους στο πορθμός Κερτς. Στην αρχαία Ελλάδα είναι γνωστοί από τους ομηρικούς χρόνους. Ο Όμηρος τους αναφέρει ως πολυάριθμο λαό σε βόρεια μέρη όπου «η ημέρα διαρκεί μία μόνο ώρα». Αυτό είχε ως συνέπεια οι αρχαίοι Έλληνες να θεωρούν τη χώρα των Κιμμερίων ως σημείο εισόδου στον Άδη και ότι το όνομά τους προερχόταν από τους Κερβέρους (Κερβέριοι - Κιμμέριοι).

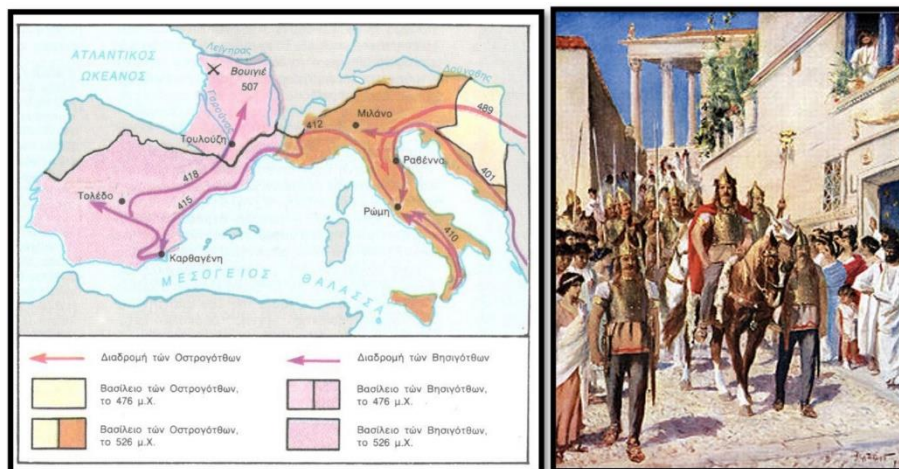

[2] Οι Σκύθες ήσαν νομαδικός λαός, ο οποίος δραστηριοποιήθηκε στη περιοχή από τη Θράκη έως την Οροσειρά Αλτάι της Μογγολίας σε απόσταση 4.000 χλμ. από τον 7^ο έως 3^ο αιώνα π.Χ. Από τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς οι Σκύθες ήσαν ένα σύνολο νομαδικών φυλών που ζούσαν στην Κεντρική Ασία και τον Εύξεινο Πόντο και θεωρούνται απόγονοι της φυλής των θρυλικών Αμαζόνων.

Σκύθης Τοξότης από ερυθρόμορφο αγγείο.

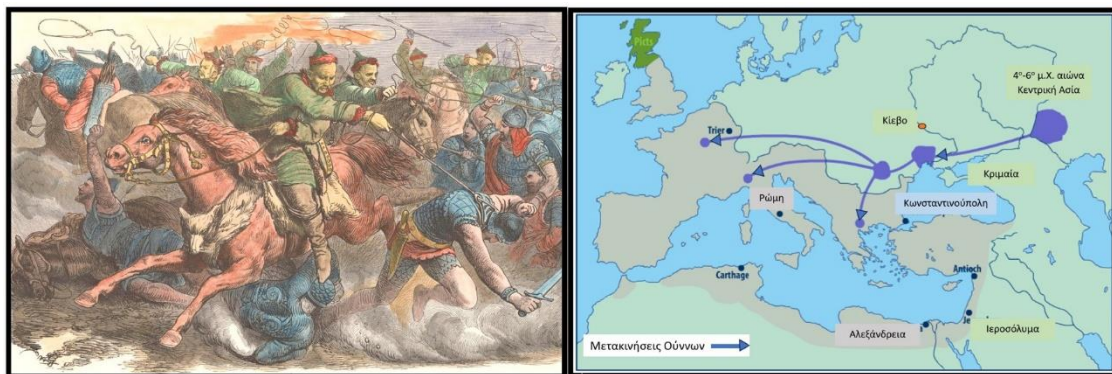
[3] Οι Γότθοι είναι λαός της ευρύτερης Γερμανικής οικογενείας. Οι δύο κλάδοι τους ήσαν οι Βησιγότθοι και Οστρογότθοι. Τον 7^{ον} αιώνα π.Χ. κατοικούσαν στη Κεντρική Ευρώπη και από εκεί από το 1^ο έως το 3^ο μ.Χ. αιώνες μετακινήθηκαν προς τα εδάφη της σημερινής Λευκορωσίας και Ουκρανίας. Ταλαιπώρησαν για πολλούς αιώνες το Βυζάντιο και τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Χάρτης με τις μετακινήσεις των Βησιγόθων & Οστρογόθων Ο Βασιλεύς Αλάρικος στην Αθήνα 395 μ.Χ.

[4] Οι Ούννοι ήταν νομαδικός λαός που προήλθε κατά πάσα πιθανότητα από την κεντρική Ασία. Υπήρξε ένα από τα πολλά λεγόμενα «βαρβαρικά» φύλα (μαζί με Γότθους, Οστρογότθους, Βησιγότθους, Βάνδαλους κλπ.) που ζούσαν έξω από τα όρια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και την απειλούσαν με επιδρομές και καταστροφές. Δραστηριοποιήθηκαν μεταξύ του 4^{ου} και του 6^{ου} αιώνα μ.Χ. σε μία τεράστια έκταση που ξεκινούσε από την

κεντρική Ασία και τον Καύκασο και έφτανε μέχρι την Ανατολική Ευρώπη κάνοντας επιδρομές μέχρι και στην κεντρική Ευρώπη και τα όρια των σημερινών γαλλογερμανικών συνόρων.

[5] Οι Σλάβοι είναι η μεγαλύτερη ινδοευρωπαϊκή εθνογλωσσική ομάδα της Ευρώπης. Είναι γηγενείς στην Κεντρική, την Ανατολική, τη Νοτιοανατολική και τη Βορειοανατολική Ευρώπη, καθώς και τη Βόρεια και την Κεντρική Ασία. Οι Σλάβοι μιλούν τις Σλαβικές γλώσσες της ομάδας των Βαλτοσλαβικών γλωσσών.

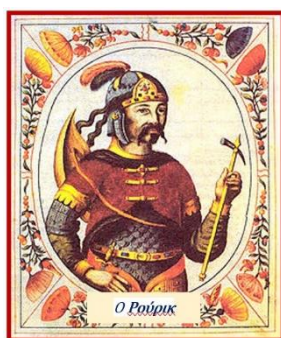
[6] Σύμφωνα με το «Πρώτο Χρονικό», τρεις Σλάβοι αδελφοί ο Κίι, ο Στσεκ και ο Χόριβ (*Kyi, Shchek Khorriv* μαζί με την αδελφή τους Λύμπιντ, ίδρυσαν ο καθένας το δικό τους οικισμό σε ένα λόφο. Από αυτούς τους οικισμούς γεννήθηκε η πόλη στην οποία έδωσαν το όνομα του μεγαλύτερου αδελφού Κίι. Το Πρώτο Χρονικό, γνωστό και ως Χρονικό του Νέστορα, είναι αφηγηματικό κείμενο γραμμένο στην αρχαία σλαβική, το οποίο περιγράφει την ιστορία των Ρως από το 850 έως το 1110. Γράφτηκε το 1116

στο Κίεβο και ο πρωτότυπος τίτλος του είναι: "Ιστορία των Περρασμένων Χρόνων".

Ο Κί, ο Στσεκ και ο Χόριβ και η αδελφή τους Λύμπιντ

[7] Ο Ρούρικ ή Ριούρικ (830-879 μ.Χ.) ήταν ο ιδρυτής της δυναστείας Ρουρίκ Κιεβάνοι Ρως. Ο λαός του Νόβγκοροντ κουρασμένος από τις πολιτικές διαμάχες, κάλεσε τους Βαράγγους γύρω στο 862 μ.Χ. να αποκαταστήσουν τη τάξη και τη δικαιοσύνη. Ο Ρούρικ αφίχθηκε με τους δύο αδελφούς του και μια πολυπληθή ακολουθία και ανέλαβε ηγεμόνας της πόλης και της περιοχής του Νόβγκοροντ.

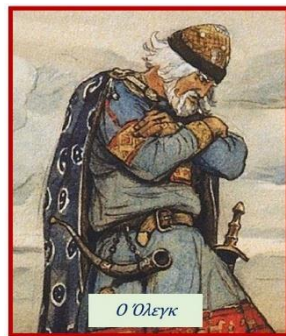

Ο Ρούρικ

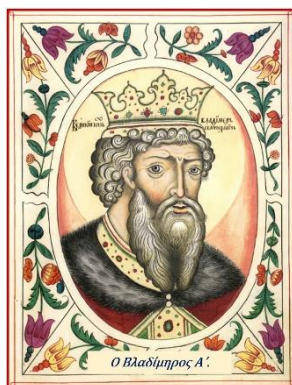
[8] Το Νόβγκοροντ ήταν η πρωτεύουσα της ομώνυμης Δημοκρατίας που ήκμασε από τον 12ο έως τον 15ο αιώνα στη σημερινή Βόρεια Ρωσία, εκτεινόμενο από τον Κόλπο της Φινλανδίας στα δυτικά, μέχρι τα βόρεια Ουράλια όρη στα ανατολικά. Μέχρι τον 14ο αιώνα, ο πρίγκιπας της Μόσχας ήταν συνήθως και πρίγκιπας του Νόβγκοροντ. Καθώς η Μόσχα αύξανε την ισχύ της τον 15ο αιώνα, το Νόβγκοροντ άρχισε να χάνει την αυτονομία του και τελικά απετέλεσε μέρος της Ρωσίας.

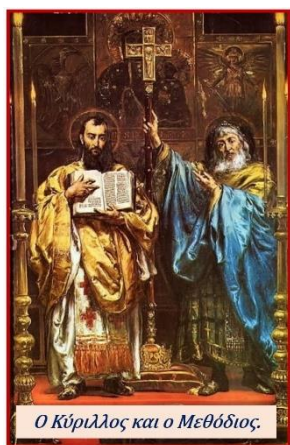
[9] Ο Βίκινγκ Πρίγκιπας Όλεγκ (855-912 μ.Χ) , στα ουκρανικά Ολέγ και στα Ρωσικά Αλιέγκ, θεωρείται ο ιδρυτής του κράτους των Ρως και η ιστορική έρευνα επιβεβαίωσε την ύπαρξή του· Ο γνωστός Ρώσος ποιητής Αλεξάντερ Πούσκιν (1799-1837), έγραψε προς τιμή του τη «Μπαλάντα του Σοφού Όλεγκ»·

[10] Ο Βλαδίμηρος ο Α΄ (915-1015) υποχρέωσε όλους τους υπηκόους του να ασπασθούν το χριστιανισμό, οι οποίοι κατά χιλιάδες βαπτίσθηκαν στο ποταμό Δνείπερο από Βυζαντινούς ιερείς· Ο Βλαδίμηρος νυμφεύθηκε την Άννα Πορφυρογέννητη, αδελφή του Αυτοκράτορος Βασιλείου Β΄ του Βουλγαροκτόνου (928-1025)· Μετά το θάνατό του, ο Βλαδίμηρος ανακηρύχθηκε Άγιος, τόσο από τη Ορθόδοξη, όσο και από την καθολική εκκλησία·

[11] Το κυριλλικό αλφάβητο αποτελεί το ενιαίο αλφάβητο των σλαβικών γλωσσών (Σερβικά, Βουλγαρικά, Ρωσικά, Ουκρανικά), έχει συνολικά 43 γράμματα και βασίσθηκε στην ελληνική καλλιγραφική γραφή του 9^{ου} αιώνας. Μαζί με το γλαγολιτικό (41 γράμματα) θεωρούνται τα αρχαιότερα σλαβικά αλφάβητα τα οποία επινοήθηκαν από τους Θεσσαλονικείς Αγίους Κύριλλο (826-829) και Μεθόδιο (815-885). Τα δύο αλφάβητα διαφέρουν ως προς τη μορφή και τον αριθμό των γραμμάτων, αλλά παρουσιάζουν ομοιότητα ως προς την επάρκεια αποδόσεως των φθόγγων της Σλαβικής. Στην πορεία του χρόνου το κυριλλικό εκτόπισε το γλαγολιτικό.

[12] Ο Μπατού Χαν (1208-1255) ήταν εγγονός του Τζένγκις Χαν (1162-1227), το όνομά του σημαίνει σταθερός και υπήρξε ο ιδρυτής της «Μπλε Ορδής», η οποία εξουσίαζε το Κράτος των Ρως και τον Καύκασο επί 2,5 αιώνες.

Ο Μπατού Χαν.

[13] Η Σοφία Παλαιολογίνα απέκτησε ένδεκα παιδιά, εκ των οποίων επέζησαν τα επτά. Ο πρωτότοκος υιός της Βασίλι Γ' διαδέχθηκε τον Ιβάν Γ', με τη βοήθεια της μητέρας του. Η Σοφία εισήγαγε το τυπικό της αυλής της Κωνσταντινουπόλεως στη Ρωσία και μερίμνησε για την οικοδόμηση του ανακτόρου, ναών και των τειχών του Κρεμλίνου.

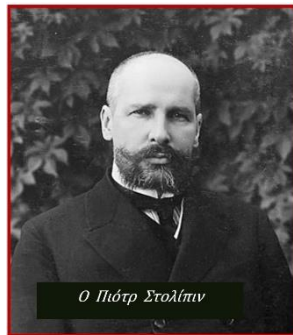
Η Σοφία-Ζωή Παλαιολογίνα.

[14] Ο Μπογντάν Χμελνίτσκι [*Bohdan Khmelnytsky (1595-1657)*], ήταν Αταμάνος (αιρετός αρχηγός) των Κοζάκων της Ζαπορίζια της σημερινής Ουκρανίας που ανήκε στη Πολωνο-λιθουανική Κοινοπολιτεία.

Ο Μπογντάν Χμελνίτσκι

[15] Ο Πιότρ Στολίπιν (1862-1911) υπηρέτησε ως πρωθυπουργός από το 1906 έως το 1911 επί βασιλείας του τελευταίου Τσάρου Νικολάου Β΄ (1868-1918). Η θητεία του σημαδεύτηκε από τις προσπάθειες του να καταστείλει επαναστατικές ομάδες. Ο Στολίπιν ήταν αποφασισμένος να προωθήσει μεγάλες μεταρρυθμίσεις και αναφέρεται ως ένας από τους τελευταίους μεγάλους πολιτικούς της Αυτοκρατορικής Ρωσίας. Σε τηλεοπτική εκπομπή το 2008 για τους 100 σημαντικότερους Ρώσους, ο Στολίπιν αναδείχτηκε δεύτερος.

Ο Πιότρ Στολίπιν

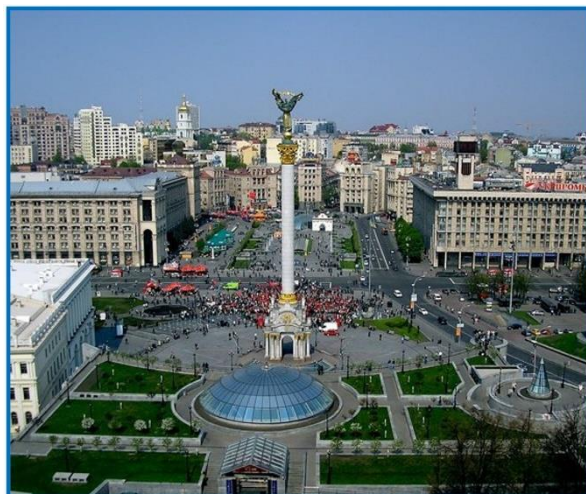
[16] Η Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (ΕΣΣΔ) υπήρξε το πρώτο σοσιαλιστικό κράτος στην παγκόσμια ιστορία. Ιδρύθηκε το 1922 και διαλύθηκε το 1991. Καθοδηγητής και πυρήνας της Σοβιετικής Κοινωνίας ήταν, σύμφωνα με το άρθρο 6 του Συντάγματος της ΕΣΣΔ του 1977, το Κομμουνιστικό Κόμμα της Σοβιετικής Ένωσης. Έπειτα από τη διάλυσή της, το 1991, την ΕΣΣΔ αντικατέστησε η Κοινοπολιτεία Ανεξάρτητων Κρατών.

[17] Ο Γεωργιανός Ιωσήφ Στάλιν (1879-1953) κυβέρνησε με σιδηρά πυγμή την ΕΣΣΔ από το 1924 έως το 1953, ασκώντας την περισσότερο απόλυτη εξουσία από κάθε άλλη σύγχρονη ιστορική προσωπικότητα. Για να εδραιώσει την κυριαρχία του στο κόμμα και για να μην υπάρχουν αμφισβητήσεις και διαφωνίες, εκατοντάδες χιλιάδες συνελήφθησαν και προσήχθησαν σε προκατασκευασμένες δίκες. Ο Στάλιν σημάδεψε την ιστορία της Ρωσίας εμπλεκόμενος σε τέσσερα μεγάλα γεγονότα: α. Την εκβιομηχάνιση της. β. Την κολεκτιβοποίησης της γεωργίας. γ. Τις δίκες της Μόσχας. και δ. Την διεύθυνση του «Μεγάλου Πατριωτικού Πολέμου (Β' Παγκόσμιος Πόλεμος)». Από τα 2 εκατομμύρια που δικάστηκαν, οι 750 χιλιάδες εκτελέστηκαν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το ότι από τα 139 μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του 17^{ου} Συνεδρίου (1934) εκτελέστηκαν τα 98.

Ο Ιωσήφ Στάλιν.

[18] Η Πλατεία Ανεξαρτησίας είναι η κεντρική πλατεία του Κιέβου, ονομασία την οποία έλαβε το 1991 μετά την διάλυση της ΕΣΣΔ. Στη πλατεία στο παρελθόν δόθηκαν πολλά διαφορετικά ονόματά, αλλά καλείται συχνά ως Μαϊντάν που στα ουκρανικά σημαίνει πλατεία ή ανοικτός χώρος και προέρχεται από την αραβική λέξη «μαϊντάν=ιππόδρομος».

[19] Ο Πέτρο Ποροσένκο (1965-) υπήρξε ο 5^{ος} Πρόεδρος της Ουκρανίας· Διετέλεσε Υπουργός Εξωτερικών (2009-2010) και το 2012 Υπουργός Εμπορίου και Αναπτύξεως· Από το 2007 έως το 2012 ήταν Πρόεδρος του Συμβουλίου Εθνικής τραπεζής της Ουκρανίας·

Ο Πέτρο Ποροσένκο ·

[20] Ο Αλεξάντερ Λουκασένκο (1954-) είναι επικεφαλής της χώρας του από το 1994, έχοντας νικήσει σε 7 συνεχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις· Από τα ΜΜΕ έχει επονομασθεί ‘Ο τελευταίος Δικτάτορας της Ευρώπης»·

Ο Αλεξάντερ Λουκασένκο ·

[21] Η Αγγέλα Δωροθέα Μέρκελ (1954-) διετέλεσε Καγκελάριος της Γερμανίας από το 2005 έως το 2021. Είναι η πρώτη γυναίκα που ανέλαβε αυτό το αξίωμα από την ίδρυση του Ομοσπονδιακού Κράτους το 1871.

[22] Ο Φρανσουά Ολάντ [Francoia Holland (1954)] διετέλεσε Πρόεδρος της Γαλλίας από το 2012 έως το 2017. Άσκησε τα καθήκοντα του Γραμματέως του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος από το 1997 έως το 2008.

ΤΕΛΟΣ